

Öğretmene Minnet Ve Nefret

– M. Kuvancı · 17 Eylül 2010

Okullar açıldı, eğitim öğretim için milyonlarca öğrenci doldu yine sınıflara. Binlerce öğretmen de onları eğitmek ve onlara bir şeyler öğretmek için iş başı yaptı.

8 sınıf öğrencisi oğlum son iki haftadır bir gelirim içindeydi. "Neden okul var, okul ne işe yarıyor, niçin okula gidiyoruz, yine mi okul başlıyor, okula gitmek zorunda mıyım, okumasam olmaz mı?" sorularıyla bizi bunaltıyordu.

Çocuklarımızı bu kadar gerilime sokan okulu –öğretmenleri- ele almak istiyorum bugün.

Milli Eğitim Bakanlığı'nın güzel bir uygulaması var: Veli Bilgilendirme Sistemi. MEB'in sitesine girdiğinizde bu portalı tıklayıp çocuğunuzun tüm not bilgisine ulaşabiliyorsunuz. Birinci yarıyıl sonunda Anadolu lisesi üçüncü sınıfta okuyan bir yakınımın notlarına bakmak için siteyi tıkladığımda matematik notlarını görünce şaşırdım.

Öğrencinin matematik notları şöyle: Sınavlar 5, 10, 20. Sözlü 30. Sonuç: Karnede matematik SIFIR!

Şimdi "Yuh!" dediğinizi duyar gibiyim. Çünkü ben de bu notları görünce aynı tepkiyi verdim; ama benim tepkim öğrenciye değil, onun öğretmenineydi.

On dokuz yıllık bir öğretmen olarak, bu notları alan bir öğrenciye öğretmenin hiçbir şey veremediği ve öğretmenin çocuğu kazanmak adına hiçbir uğraşa girmediği, neticede başarısız, beceriksiz, bilgisiz, pedagojik formasyondan bihaber bir öğretmen olduğu kanaatine varırım.

Geçenlerde bir yazıda, lise müdürlüğü yapan bir öğretmenin matematikle ilgili bir anısını okumuştum, şöyle diyordu emekliliği yaklaşmış öğretmenimiz: "İlkokul yıllarımda en iyi dersim Matematik dersi idi. Matematik sorularını çözmekten büyük bir keyif alıyordum. Sadece sınıfta değil, okulda herkes benim Matematik becerimi bilirdi. Yapı olarak sınıf arkadaşlarımdan çok daha iri ve yapılıydım. Liseye başladığımda, yeni hocalar yeni arkadaşlar arasında derslere başladık.

Liseye başladığımızda da sınıfın en iri yapılı öğrencisi bendim. Matematik hocası çok soğuk ve sert duruyordu. Ben yine aynı hevesle dersi dinleyip notlarımı alıyordum. Eve gidince ilk önce Matematik notlarımı tekrar ediyordum. Yazılıların yaklaştığı hafta, Matematik hocamız tahtaya uzunca bir soru yazdı. Sınıfa alaycı bir tavırla bakıp, "Bakalım bu soruyu çözebilen çıkacak mı?" dedi. Benden başka kimse el kaldırmadı. Ben hemen tahtaya çıktım. Soru uzun ve zor olmasına rağmen, soruyu hatasız çözdüm. Öğretmen tahtaya gelip soruyu iki kez kontrol etti.

Önce benim yüzüme alaycı bir şekilde baktı. Cüsseli olduğum için benim alay edercesine sınıfa dönerek "Bu soruyu bu öküz mü çözdü?" diye alay etti. Bütün sınıf kahkaha attı. Ben tebrik ve teşekkür beklerken rezil olmuşum. Hiç kimsenin çözemediği soruyu çözebilme becerimden hiç bahsetmeyen Matematik öğretmeni benimle alay etmiş, beni bütün sınıfa rezil etmişti. Sırama oturduğumda, zorumdan ağlamamak için kendimi zor tuttum.

O akşam eve gider gitmez, Matematik kitabını ve defterini paramparça edip çöpe attım. O sene dahil tüm lise hayatımda Matematikten sınıfa geçmekte çok zorlandım. Bugün emekliliğim yaklaştı halen Matematik'ten nefret eden birisiyim."

Bir hikaye daha: Müzayedeci elindeki tozlu kemanı bir dolardan açık artırmaya çıkarıyor ve kemana en fazla üç dolar veriliyor. Bu esnada arka sıralardan biri ayağa kalkıp yaklaşıyor ve kemanı eline alıp şöyle bir dokunuyor, okşar gibi tozlarını siliyor, kemanı akort edip güzel bir ezgi çalıyor ve geri veriyor. Sonuç, üç dolar verilen keman üç bin dolara alıcı buluyor. Neden mi? Sıradan bir kemana "Usta eli" değdiği için.

Her çocuk tozlu bir keman. Ona usta eli değmezse üç kuruşa gider hepsi. Sadece matematik dersi değil elbette. Tüm dersler için aynı şey geçerli. Ben, resmi güzel olduğu halde sırf öğretmenin olumsuz yaklaşımı yüzünden resim dersinden nefret eden ve liseyi resim dersi yüzünden zorlukla bitiren öğrencimi biliyorum. Şiir yazan bir öğrencimin edebiyat öğretmenin müfredattaki karmaşık edebiyat dersinin angaryası yüzünden edebiyattan soğuduğunu biliyorum. Az önce sözünü ettiğim meslekte yirmi küsur yılını doldurduğu halde "muallim" olamamış ve "müellim" olarak kalmış öğretmenler yüzünden kaybolup gidiyor çocuklarımız.

Öğretmenlerimize sesleniyorum: Ne olur çocuklarımızı heba etmeyin. Önce kendinizi yetiştirin. Siz bu mesleği seçmekle en zora talip oldunuz. Bir madene, eşyaya şekil vermek çok kolaydır; ama bir insana şekil vermek oldukça zordur. Şekil almak için okullara gelen çocuklar tamamen sizin ustalığınıza teslim edilmiştir. Ne kadar iyi ustaysanız eseriniz de o kadar mükemmel olacaktır. Unutmayın ki başarısız öğrenci yoktur, öğrenciye yaklaşamayan, hamuru yoğuramayan ve iyi bir ürün ortaya çıkaramayan öğretmenler vardır.

Tercih değerli meslektaşlarımin. Ya iyi bir usta olacak ve minnetle anılacaksınız ya da heba olan onca çocuğun vebali ve nefretiyle...